

OHREINIR ANDAR.
(Níðurlag).

Þetta allt. Þar bjóðst endis alla.
"Sigga, talaðu ekki svo!" hróp-
aði Mrs. Anderson óttislegin.
"Ég veit ekki hvað ég hefði viljað
geta til þess, á þessari stundu, að
geta rekið djöflana frá þessari ólín-
sömu stölu.
En nú lítum við öll upp." Gest
bar að garði.

Guðrúnu gömlu Guðmundsdóttir
var vísað inn til okkar.
Hún heldur enn þá sínu íslenska
námi og er allsinnis í anda. Þó
hún sé hugin á efri aldri, rúmt
hálf-jötug, er hún þó enn ern og
hress í bragði. Góðhjártari eða
hjálpfúsari manneskjú hefi ég ekki
þekkt. Hún er hún mikil og
hefur verið við barnatrú sína.

Hún vill öllum hjálpa, sem hágt
er. Oftast, er hún fer á milli, er
hún að leita samkotsa fyrir ein-
hverja í nauðum staða.

Nú heilsaði hún okkur Mrs. And-
erson glæglega. En við Siggu leit
hún ekki fremur en hún væri ekki
til. Gamla trúarheitan var auðsá-
anlega hrædd við djöflana.

Svo bar hún upp erindið. Hún
var að leita samkotsa fyrir láta
ekku, sem var að berjast áfram
með tvö börn, og annað þeirra lág
fyrir dauðanum.

Ætlið hafði ég látið eitthvað af
hendri rakna fyrir Guðrúnu gömlu,
en nú gaf ég ekki neitt. Mrs. And-
erson fékk henni eitthvað. Ég sá
ekki hvað mikili.

Sigga gaf okkurt, enda var hún
ekki beðin um neitt.

Guðrún leit til mín einkennilega.
Var eins og hún vildi segja með
augnum: "Hvað hefir hent þig,
Ragnar?" Nú gefur þú okkurt—
Hefir vandrúin klófest þig og komið
þér til að súa peningum þínum.

Þó hún sá einhverja ástæðu, sá hún
hún hýggilega til Siggu. Þá var
eins og eitthvað ryfjaðist upp fyrir
henni.

"Já, eina frétt verð ég að segja
ykkur áður en ég fer," sagði hún
himinhlíandi. Ég fékk bréf nýlega
frá honum Bensa frænda mínum.
Hann fór vestur að hafi í fyrra, eins
og þíu mánuði. Hann skrifað mér
nú svo undur gott bréf eins og hon-
um er lagið. Og nú segist hann vera
fyrir löngu síðan alveg hættur að
drekka og aldrei ætla að draga
áfringi framur. Segist hann hafa
míg að bera öllum kveðju sína. Nú
muni vinna þar næsta vetur og
koma svo til okkar næsta vör, nýr
og betri maður. Nú er ég vongóð
með Bensa, því ekki skortir hann
mannkosti og hælileika. Hann bær
míg að bera öllum kveðju sína. Nú
leit hún skyndilega til Siggu, eins og
frændi hennar hefði sérstaklega
beðið að flytja þangað kveðju, en
hún gæti ekki fengið sig til að skila
slíkrri manneskjú því, trúar sinnar
vegna.

Áreiðanlega hafði ég séð gleði-
bjarna blossa upp snöggvást í
augum Siggu við orð gömlu kon-
unnar. Hjaðnaði þetta þó út á
svipstundu. Og sá ég, þrátt fyrir
hórnúðsduftið, að hún hafði ná-
fólina. Með óstyrk í taugunum
stóð hún upp og gekk út að glugga,
sneri baki að okkur, og horfði út.

"Allir helvita menn ættu að hafa
vit á því að hætta að drekka," sagði
hún, og var málförur hennar kald-
ur og bitur.

Nú fann ég loksins, að ég gæti sagt
eitthvað. Það var eins og textinn
væri fenginn.

"Þarna kemur einmitt það sem ég
var að tala um áður," sagði ég með
ákafa. "Eftir unaðsrika drauminn
vaknar Bensi til veruleika lífins,
vaknar áður en í ótíma er komið,
og verður við þessu eins og maður.
Lukkuðskir allra góðra manna
verða líka með honum."

Það er heldur ekki rétt af þér
Sigga, að skoða það sem sérstak-
lega ófyrirgefianlegan löst að drekka.
Vindrykjan hefir líka sínar hjörtu
hlíðar. Með vinnu ópnast oft rétt
nefndur tjóla heimur fyrir sálu
mannsins. Við áhrif vinsins vaknar
oft eilíflega vináttuþel manna
hvers til annars, sem fundist getur.
Vinið örvar einnig það góða í mön-
nunum. En reynslan sýnir, að það
örvar það vonda meira, að það hefir
skaðvænlegar afleiðingar eftir nú-
verandi fyrirkomulagi í heiminum,
að það í óhöfuð brúkað hnekkir allri
sannri velferð einstaklingsins og
kemur honum til að líða skipbrot
á sálu og líkama fyr eða síðar, utan
hann sjá af sér í tíma, — eins og
Bensi hefir nú gert, og segi skilið
við það með öllu.

Og þannig er því varið með marg-
an annan lastsamlegan lífnað.
Hann heillar og tófrar mannsálina
í fyrstu, en drekkir henni að lokum.
Meðan þeir eru heillaðir af tófrum
þessum, fast margir ekki til að sjá
það rétta, vilja ekki sjá það með
neinu móti. En það er skylda
þeirra, vilji þeir sjá sömu sinn í
nokkru og teljast í tölu, síðaðs
kristins fólks, að taka þá til greina
orð og leiðbeiningar sér eldri og
reyndari manna. Skyldan er sá
guð, sem við verðum öll að lúta,
skyldan við hin góðu orð foreldra

okkar, og það góða, sem okkur hefir
verið kent. Skylda raustin talar
til okkar allra, hver sem við erum,
hvar sem við erum og á hvaða
stundu sem er, og henni öllum við
að hlýða.

Meðan vonin á nokkurt gríð-
land hér í heimi, er það ekki ofseint
Meðan lífið blasir við okkur með
öllum sínum gæðum og ver höfum
kost á að njóta þeirrar réttlæga,
er það ekki of seint. Það er aldrei
ofseint að læra.

Og þetta verður að brjótast inn í
meðvitund hvers og eins, sem sér
hann hefir eitthvað afvega farið, að
læra og bæta ráð sitt: það er
skylda hans, hvert heldur það er
kari eða kona, sjálfs síns vegna,
foreldra síns vegna og mannjaf-
sins vegna.

Nú var ég staðinn upp, og svo
mikið móður í mér, að ég rak ó-
sjálfrátt það högg í borðið, að lei-
tau, sem á því var fór í háa loft og
skall svo niður með braki miklu.
Varð mér þá lítið til Siggu og sá
hún var að hniga niður, hljóp ég
því til hennar og greip hana. Það
hafði lífið yfir hana.

Ég bær hana inn í framstofuna
og lagði hana þar á legubekkin.
Svo var rykið eftir vatni og andlit
hennar baðað, þvöðum við reki-
lega af henni hörnúðsduftið. Inn-
an lítillar stundar raknaði hún
við.

"Hvað hefir komið fyrir?" spurði
hún og settist upp. Svo varð henni
sannleikurinn ljós. "Ó nú man ég,
ég hef þá fengið aðsvif," og ofur-
lítið, veikilegt, kvenlegt brost ferð-
ist kring um munninn, svo hljóp
roði í kindar hennar, og torn
gletnisglampi kom í augun. "Já,
nú gerði ég ykkur ljóta gríkkinn!"
varð henni að orði.

Ég horfði á hana sem þrumulost-
inn. Það var engin furða heldur,
þó mér yrði starsýnt á hana, því
það sem ég sá, var hún Sigga. Sigga
sem ég þekkti einu sinni, þegar lífið
alt var saklaust og allir menn góðir!
Hún var kominn til okkar áttur eins
kinnunum og áður og sami gletnis-
glampinn í augunum.

Gat það verið, að djöflarnir væru
útreknir?

Demalaus aumingi hlýtt ég annars
að vera orðinn," sagði hún um leið
og hún settist framur á legubekkin.
Svo varð henni lítið á höndur sínar
og tók eins og ósjálfrátt að draga
af sér bringana.

Hún dróg þá af sér hvern af öðrum
þangað til hún hélt á þeim öllum
í lófa sínum. Svo leit hún ein-
beittlega til Guðrúnar.

"Þú varst að segja áðan, Guðrún,"
sagði hún í ákveðnum róm, "að þú
veittir móttöku samkotsa til
látækra ekku. Viltu láta svo
lítið og byggja þetta?" Stóð hún
nú upp og gekk til Guðrúnar, greip
um handlegg hennar og þrýsti
hringunum í lófa hennar. Gamla
konan hafði ætlað að hrökkva und-
an með víðeigandi rétttrúnaðar
hyllingi, en varð ofseint! Sleit
Sigga svo úr lófa hennar sem líka
smeygði keðjunni fram yfir höfuð
sér, og fékk henni hvorutveggja.

"Taktu við þessu líka," hélt hún
áfram. "Það er hægt að selja þetta
og andvirðið getur eitthvað hjálpað
að vesalings ekkuinni. Ég á enga
peninga."

Djöflarnir voru útreknir!
Guðrún þverneftaði að taka við
þessu og reyndi alt hvað hún gat
að fá Siggu til að taka það aftur,
en árangurslaust; — hún sat við
sínar kveð.

En gömlu konunní gekk mikilið
til að vilja ekki taka við þessu. Á
svip hennar sást ljóslega hvað hún
hugsaði, er hún var að handfylla
gullstáss þetta, og leit við og við
til Siggu.

Sigga sá það, varð henni svo mik-
ið um, að hún byrgði andlit í
höndum sér og brast í grát.

"Þú þarft ekki að halda það,
Guðrún," braust út af vörum henn-
ar með gráthljóði, "ég keypti þetta
fyrir mína peninga. Ég stal því
ekki. Ég vil bara þú takir við
þessu. Ég hef ekkert með það að
gera lengur. Hringarnir eru mér
einskis virði, þó þeir séu ekta. Ég
hata þá! Litla silfurdrótt, sem hann
þabbi gaf mér einu sinni í afmælis-
gjöf er mér þúsund sinnum meira
virði en hundrað slíkr gulldrótt. Gerðu
það fyrir mig að taka við þessu, þér
er það alveg óhætt. Ég á það og
engin annar."

"Ekkí efaðist ég neitt um það,"
sagði Guðrún og var að línast.
Leyndi það sér þó ekki að þetta
var einmitt það, sem hún hafði
hugsað, trúfólki er mórgu svo
gjarn til að halda aðra í kringum
sig spíla og vonda.

Sigga grét ákaft einsog henni er
lægið. Guðrún gekk til hennar og
var nú blíðari í bragði.

"Jæja, Sigga mín," sagði hún, "ég
ætla þá að taka við þessu. Læt
selja það og færa svo ekkuinni and-
virðið. Guð launi þér nú þessa
stóru gjöf, sem hjálpar svo mikilið.
Betur þig líri þess aldrei síðar."

Hjarta gömlu konunnar var nú
snortið, því nú laut hún niður og
kysti Siggu á vangan.

Yana þröngvænna—Ógátrúar íslin

var þjóður!
Er hún fór rétt á eftir, laumaði ég
seðli í lófa hennar og sagði henni
það væri fyrir samkotsaðjóðinn.
Leit hún þá til Siggu, sem væri hún
að þakka henni það, og þótti mér
vent um! Mrs. Anderson fylgdi
henni út. Ég varð einn eftir hjá
Siggu.

Grátur hennar var ögn að línast.
Herðar hennar hófust þó upp og
niður enn þá, og tárin þrýstu sér
út, á meðal fingra hennar og
hrundu niður á gólf.

"Gráttu vesalings barn," hugsaði
ég, "rétt eins og þú værir við barn
móðir þinnar. Sönn lærunar tár:
sé einbeittur, staðfastur vilji þinn
samfara, þvo burt allar syndir og
gera sálina hreina og fagra."

"Þú ættir að fara heim til for-
eldra þinna nú um tíma, Sigga,"
sagði ég við hana.

"Já," svaraði hún fljótt og leit
upp tárrotum augum. Ég ætla að
gera það, undir eins á morgun. Ég
vildi ég hefði aldrei að heiman farið.
Mamma kváð vera orðin svo lasin
til heilsunnar. Ég ætla hjálpa
henni eftirlíðis og skilja ekki við
hana aftur.

Ég lét gleði mína í ljósi yfir þessu
og það hana að bera öllum heima
kæra kveðju. Síðan kvaddi. Ég
hafa og fór. Úti fyrir dyrunum
rakst ég á Mrs. Anderson.

"Hamingjunní sé lof að Sigga er
komin til sjálfrar sín aftur," sagði
hún "það hafa verið í henni djöflar
undanfarið."

Fréttin af Bensa vakti hana. Þau
voru trúlofuð og hún elskaði hann.
En varð að segja honum upp sökum
hans svæna drykkjuskapar.

Það tók þó mikilið á hana. Hún
var hálf sturluð um tíma, þá
kyntist hún þessum ríka, íslenska
flagara og hefir verið með honum
síðan. Með falsi og fagurmelum
samvirkusnaðs og þorpara leiddi
hann hana afvega.

En nú skal hún heim til foreldra
sína hvað sem tautar. Ég skil
ekki við hana fyrri."

Lánsöm var Sigga, að eiga aðra
eins vinkonu.

"En veistu hvað," hélt hún á
fram og greip í handlegg minn.
"Fréttin af Bensa var hér ekki ein
að verki, heldur átti orð þín einnig
stóran þátt í þessu. Ég hef sagt
svipað við hana áður; en þú talaðir
af einhverjum krafti, sem hlaut að
hrífa, og höggði í borðið, það var
réttnefnt smíðshögg! Þá var
djöflunum ekki vort lengur! Þá
leit yfir Siggu, hennar syndsamlega
sjálfsæði yfir-bugðist og hún
komst til sjálfrar sín aftur."

Mrs. Anderson er töluvert hjá-
trúarfull. Hvernig sem ég reyndi
gat ég ekki haggð þessari skoðun
hennar.

A leiðinni heim hugsaði ég margt.
Nú hafði ég séð rekna út djöfla!
Enn þann dag í dag væri það hægt
en að ég hefði átt nokkurn þátt í
því, — ómögulegt.

Hefði hér verið að ræða um ein-
hvern prestinn, var það annað mál.
En að ég, — ég reki út djöfla — al-
heint — víta — ómögulegt!

Eitt var ég þó viss um, að ef ég
nokkur tíma yrði þess var, að ég
gæti með höggum mínum rekið út
djöfla, skyldi þau ekki spóruð.

Djöflar skyldu fyrir mér hvergi
gríðland eiga.

Og Kristur rak út djöfla. Lof og
dýrð sé honum eilíflega fyrir það!
R. N. Landi.

ATHUGASEMD.

Í minningar orðum rituðum af
Jóni Jónssyni frá Sleðbrjótt, eftir
Stefán Björnsson er lést í Altavats-
bygd á öndverðum þessum vetri,
stundur: — Björg móðir hans var
Sigurðardóttir, var hún mæystir
Stefáns hreppstjóra á Hallgræ-
stöðum, — voru þau af hinum
alrunna ættstofni er kendur er við
Jón vefara á Skjöldstöðum.

Þetta er, misgáningur. Sigurður
fæðir Bjargar bjó á Svinafelli í
Hjaltaðaða Þinghá og var Jónsson,
Bergþórssonar, Stefánssonar, bónda
á Torfasteðum í Jökulsárhlíð, bróð-
ur Sigurðar Jónssonar voru þeir er
fullorðins aldri náðu. Kjartan Jóns-
son bóndi og hreppstjóri á Sand-
brekku í Hjaltaðaðalpinghá, Magnús
Jónsson, bóndi í Höser, hrepp-
stjóri í Hróðarstungu og Jón Jóns-
son, bóndi á Skjöldstöf, hrepp-
stjóri á Jökuldal, enn kona hans
hét Halla og var dóttir Jóns vefara,
bóndi á Kórekestöðum í Hjalta-
staðalpinghá, og konu hans Þóreyar
Jónsdóttir. Jón vefari var Þorsteins-
son, albróðir síra Hjörleifs prests að
Hjaltastaða, langafa Einarss skálds
Hjörleifssonar.

Björg Sigurðardóttir og Stefán
hreppstjóri voru því ekkert skyld
Jóni vefara.

Í minningar orðum rituðum af
Jóni Jónssyni frá Sleðbrjótt, eftir
Stefán Björnsson er lést í Altavats-
bygd á öndverðum þessum vetri,
stundur: — Björg móðir hans var
Sigurðardóttir, var hún mæystir
Stefáns hreppstjóra á Hallgræ-
stöðum, — voru þau af hinum
alrunna ættstofni er kendur er við
Jón vefara á Skjöldstöðum.

Þetta er, misgáningur. Sigurður
fæðir Bjargar bjó á Svinafelli í
Hjaltaðaða Þinghá og var Jónsson,
Bergþórssonar, Stefánssonar, bónda
á Torfasteðum í Jökulsárhlíð, bróð-
ur Sigurðar Jónssonar voru þeir er
fullorðins aldri náðu. Kjartan Jóns-
son bóndi og hreppstjóri á Sand-
brekku í Hjaltaðaðalpinghá, Magnús
Jónsson, bóndi í Höser, hrepp-
stjóri í Hróðarstungu og Jón Jóns-
son, bóndi á Skjöldstöf, hrepp-
stjóri á Jökuldal, enn kona hans
hét Halla og var dóttir Jóns vefara,
bóndi á Kórekestöðum í Hjalta-
staðalpinghá, og konu hans Þóreyar
Jónsdóttir. Jón vefari var Þorsteins-
son, albróðir síra Hjörleifs prests að
Hjaltastaða, langafa Einarss skálds
Hjörleifssonar.

Björg Sigurðardóttir og Stefán
hreppstjóri voru því ekkert skyld
Jóni vefara.

Í minningar orðum rituðum af
Jóni Jónssyni frá Sleðbrjótt, eftir
Stefán Björnsson er lést í Altavats-
bygd á öndverðum þessum vetri,
stundur: — Björg móðir hans var
Sigurðardóttir, var hún mæystir
Stefáns hreppstjóra á Hallgræ-
stöðum, — voru þau af hinum
alrunna ættstofni er kendur er við
Jón vefara á Skjöldstöðum.

Þetta er, misgáningur. Sigurður
fæðir Bjargar bjó á Svinafelli í
Hjaltaðaða Þinghá og var Jónsson,
Bergþórssonar, Stefánssonar, bónda
á Torfasteðum í Jökulsárhlíð, bróð-
ur Sigurðar Jónssonar voru þeir er
fullorðins aldri náðu. Kjartan Jóns-
son bóndi og hreppstjóri á Sand-
brekku í Hjaltaðaðalpinghá, Magnús
Jónsson, bóndi í Höser, hrepp-
stjóri í Hróðarstungu og Jón Jóns-
son, bóndi á Skjöldstöf, hrepp-
stjóri á Jökuldal, enn kona hans
hét Halla og var dóttir Jóns vefara,
bóndi á Kórekestöðum í Hjalta-
staðalpinghá, og konu hans Þóreyar
Jónsdóttir. Jón vefari var Þorsteins-
son, albróðir síra Hjörleifs prests að
Hjaltastaða, langafa Einarss skálds
Hjörleifssonar.

Björg Sigurðardóttir og Stefán
hreppstjóri voru því ekkert skyld
Jóni vefara.

Í minningar orðum rituðum af
Jóni Jónssyni frá Sleðbrjótt, eftir
Stefán Björnsson er lést í Altavats-
bygd á öndverðum þessum vetri,
stundur: — Björg móðir hans var
Sigurðardóttir, var hún mæystir
Stefáns hreppstjóra á Hallgræ-
stöðum, — voru þau af hinum
alrunna ættstofni er kendur er við
Jón vefara á Skjöldstöðum.

Þetta er, misgáningur. Sigurður
fæðir Bjargar bjó á Svinafelli í
Hjaltaðaða Þinghá og var Jónsson,
Bergþórssonar, Stefánssonar, bónda
á Torfasteðum í Jökulsárhlíð, bróð-
ur Sigurðar Jónssonar voru þeir er
fullorðins aldri náðu. Kjartan Jóns-
son bóndi og hreppstjóri á Sand-
brekku í Hjaltaðaðalpinghá, Magnús
Jónsson, bóndi í Höser, hrepp-
stjóri í Hróðarstungu og Jón Jóns-
son, bóndi á Skjöldstöf, hrepp-
stjóri á Jökuldal, enn kona hans
hét Halla og var dóttir Jóns vefara,
bóndi á Kórekestöðum í Hjalta-
staðalpinghá, og konu hans Þóreyar
Jónsdóttir. Jón vefari var Þorsteins-
son, albróðir síra Hjörleifs prests að
Hjaltastaða, langafa Einarss skálds
Hjörleifssonar.

Björg Sigurðardóttir og Stefán
hreppstjóri voru því ekkert skyld
Jóni vefara.

Í minningar orðum rituðum af
Jóni Jónssyni frá Sleðbrjótt, eftir
Stefán Björnsson er lést í Altavats-
bygd á öndverðum þessum vetri,
stundur: — Björg móðir hans var
Sigurðardóttir, var hún mæystir
Stefáns hreppstjóra á Hallgræ-
stöðum, — voru þau af hinum
alrunna ættstofni er kendur er við
Jón vefara á Skjöldstöðum.

Þetta er, misgáningur. Sigurður
fæðir Bjargar bjó á Svinafelli í
Hjaltaðaða Þinghá og var Jónsson,
Bergþórssonar, Stefánssonar, bónda
á Torfasteðum í Jökulsárhlíð, bróð-
ur Sigurðar Jónssonar voru þeir er
fullorðins aldri náðu. Kjartan Jóns-
son bóndi og hreppstjóri á Sand-
brekku í Hjaltaðaðalpinghá, Magnús
Jónsson, bóndi í Höser, hrepp-
stjóri í Hróðarstungu og Jón Jóns-
son, bóndi á Skjöldstöf, hrepp-
stjóri á Jökuldal, enn kona hans
hét Halla og var dóttir Jóns vefara,
bóndi á Kórekestöðum í Hjalta-
staðalpinghá, og konu hans Þóreyar
Jónsdóttir. Jón vefari var Þorsteins-
son, albróðir síra Hjörleifs prests að
Hjaltastaða, langafa Einarss skálds
Hjörleifssonar.

Björg Sigurðardóttir og Stefán
hreppstjóri voru því ekkert skyld
Jóni vefara.

Í minningar orðum rituðum af
Jóni Jónssyni frá Sleðbrjótt, eftir
Stefán Björnsson er lést í Altavats-
bygd á öndverðum þessum vetri,
stundur: — Björg móðir hans var
Sigurðardóttir, var hún mæystir
Stefáns hreppstjóra á Hallgræ-
stöðum, — voru þau af hinum
alrunna ættstofni er kendur er við
Jón vefara á Skjöldstöðum.

Þetta er, misgáningur. Sigurður
fæðir Bjargar bjó á Svinafelli í
Hjaltaðaða Þinghá og var Jónsson,
Bergþórssonar, Stefánssonar, bónda
á Torfasteðum í Jökulsárhlíð, bróð-
ur Sigurðar Jónssonar voru þeir er
fullorðins aldri náðu. Kjartan Jóns-
son bóndi og hreppstjóri á Sand-
brekku í Hjaltaðaðalpinghá, Magnús
Jónsson, bóndi í Höser, hrepp-
stjóri í Hróðarstungu og Jón Jóns-
son, bóndi á Skjöldstöf, hrepp-
stjóri á Jökuldal, enn kona hans
hét Halla og var dóttir Jóns vefara,
bóndi á Kórekestöðum í Hjalta-
staðalpinghá, og konu hans Þóreyar
Jónsdóttir. Jón vefari var Þorsteins-
son, albróðir síra Hjörleifs prests að
Hjaltastaða, langafa Einarss skálds
Hjörleifssonar.

Björg Sigurðardóttir og Stefán
hreppstjóri voru því ekkert skyld
Jóni vefara.

Í minningar orðum rituðum af
Jóni Jónssyni frá Sleðbrjótt, eftir
Stefán Björnsson er lést í Altavats-
bygd á öndverðum þessum vetri,
stundur: — Björg móðir hans var
Sigurðardóttir, var hún mæystir
Stefáns hreppstjóra á Hallgræ-
stöðum, — voru þau af hinum
alrunna ættstofni er kendur er við
Jón vefara á Skjöldstöðum.

Þetta er, misgáningur. Sigurður
fæðir Bjargar bjó á Svinafelli í
Hjaltaðaða Þinghá og var Jónsson,
Bergþórssonar, Stefánssonar, bónda
á Torfasteðum í Jökulsárhlíð, bróð-
ur Sigurðar Jónssonar voru þeir er
fullorðins aldri náðu. Kjartan Jóns-
son bóndi og hreppstjóri á Sand-
brekku í Hjaltaðaðalpinghá, Magnús
Jónsson, bóndi í Höser, hrepp-
stjóri í Hróðarstungu og Jón Jóns-
son, bóndi á Skjöldstöf, hrepp-
stjóri á Jökuldal, enn kona hans
hét Halla og var dóttir Jóns vefara,
bóndi á Kórekestöðum í Hjalta-
staðalpinghá, og konu hans Þóreyar
Jónsdóttir. Jón vefari var Þorsteins-
son, albróðir síra Hjörleifs prests að
Hjaltastaða, langafa Einarss skálds
Hjörleifssonar.

Björg Sigurðardóttir og Stefán
hreppstjóri voru því ekkert skyld
Jóni vefara.

Í minningar orðum rituðum af
Jóni Jónssyni frá Sleðbrjótt, eftir
Stefán Björnsson er lést í Altavats-
bygd á öndverðum þessum vetri,
stundur: — Björg móðir hans var
Sigurðardóttir, var hún mæystir
Stefáns hreppstjóra á Hallgræ-
stöðum, — voru þau af hinum
alrunna ættstofni er kendur er við
Jón vefara á Skjöldstöðum.

Þetta er, misgáningur. Sigurður
fæðir Bjargar bjó á Svinafelli í
Hjaltaðaða Þinghá og var Jónsson,
Bergþórssonar, Stefánssonar, bónda
á Torfasteðum í Jökulsárhlíð, bróð-
ur Sigurðar Jónssonar voru þeir er
fullorðins aldri náðu. Kjartan Jóns-
son bóndi og hreppstjóri á Sand-
brekku í Hjaltaðaðalpinghá, Magnús
Jónsson, bóndi í Höser, hrepp-
stjóri í Hróðarstungu og Jón Jóns-
son, bóndi á Skjöldstöf, hrepp-
stjóri á Jökuldal, enn kona hans
hét Halla og var dóttir Jóns vefara,
bóndi á Kórekestöðum í Hjalta-
staðalpinghá, og konu hans Þóreyar
Jónsdóttir. Jón vefari var Þorsteins-
son, albróðir síra Hjörleifs prests að
Hjaltastaða, langafa Einarss skálds
Hjörleifssonar.

Björg Sigurðardóttir og Stefán
hreppstjóri voru því ekkert skyld
Jóni vefara.